

visse Tilfælde kunne befrygtes, saaledes som ogsaa i Udvalgets Betænkning er forudsat og i den Grad forudsat, at alle Udvalgets Indstillinger sigte til muligt at udelukke dem. Ogsaa holder jeg for min egen ringe Deel meget til den Formening, at Forholdsreglen vilde være af gode Følger, at den meget sjeldnere vilde forstyrre end tværtimod bidrage til en billig og god Behandling af disse Sager. Jeg troer, at baade Dommerne og Amtmændene — Sidstnævnte, saafremt Udvalgets fælles Indstilling om deres Forhold skulde blive vedtagen, — meget hyppigt i et Sogneforstanderskabs Erklæring vilde modtage Oplysninger, som vilde have en ønskelig Indflydelse paa deres Bestemmelse eller Dom, ligesom jeg maa bemærke, at, naar der ikke alene regnes og stoles paa, at Sagsøgte vil have den Ret at gjøre opmærksom paa, at han ønskede Forstanderskabets Erklæring indhentet, og, naar der ikke stoles paa, at Amtmanden, hvis Sagen kom til ham, altid vilde have Afgang til at indhente ogsaa Sogneforstanderskabets Betænkning blandt flere andre Oplysninger, men man udtrykkeligt indførte en Clausul i Loven derom, saa vilde derved være betrygget, at Sagsøgte hvergang vidste af denne sin Ret at sige, ligesom i saa Fald Sogneforstanderskaberne ikke kunde finde sig ubetimeligt beværede derved, at enten Dommeren eller Amtmanden indhentede deres Erklæring over saadanne Sager, og Sogneforstanderskaberne vilde derved, at Bestemmelsen var udtrykkeligt indført i Loven, føle sig kaldede til at henvende Opmærksomheden paa dette i Retspleien nu indførende Begreb om Dyrplageri, vilde tydeliggjøre sig, hvad derunder skulde være at forstaae, og altsaa blive saameget mere flikkede til at afgive Erklæringer, naar de skulde blive forlangte af dem. Endelig mener jeg, at en saadan i selve Loven liggende Kaldelse til at lade sig Sagerne og selve Begrebet om Dyrplageri ligge paa Hjerte, til at være opmærksomme paa, hvorledes det i nærmeste Omgivelse gik til i Henseende til Omgangs-

maaden med Dyr, — vilde kunne bidrage en stor Deel til, at der dannede sig et fastere Folkebegreb om, hvad der blev at ansee som strafbart Dyrplageri. Endnu skal jeg dog tilføje, at, dersom ellers dette Minoritetsforslag skulde finde Bifald, troer jeg endogsaa, at det isaafald maaskee vilde give Anledning til, at færre Feilgreb fra Lovoverholdelsens Side — færre ubesøiede Sagsøgninger — vilde forefalde, end man dog ellers holder for muligt. Naar det nemlig maa imødesees, at en saadan Stemme blev at høre, som med en stor Deel Føie kunde sættes i Klasse med hvad man kalder den offentlige Mening, saa vilde dette snarere bidrage til Betænktsomhed end forlede til Overtelse.

Ordføreren: Med Hensyn til det Forslag, Udvalget har stillet til denne Paragraph, skal jeg tillade mig at bemærke, at Udvalget, som det af Betænkningen vil sees, har fundet, at der allerede i Almindelighed kan reises en og anden ikke ubetydelig Betænknelighed mod den store Myndighed, der ved Pl. 12te Januar 1821 er tillagt enhver Politimester, ikke blot til at anlægge Sager for Politiovertrædelser, men ogsaa umiddelbart og uden Biddere at paadømme dem. Der er ganske vist noget Uheldigt i, at den samme Mand, der er opfordret til at føre Tilsyn med Politilovenes Overholdelse, kan, hver Gang han troer at finde Anledning til at paatale Noget som en Overtrædelse, kalde den Vedkommende for sig, optage summarisk Forhør og selv affigge Dom over ham, og det en Dom, som den Paagjældende ikke engang altid kan faae appelleret, nemlig naar Mulcten er under 10 Rdlr., undtagen ialtsald ved Bevilling som en Naadesfag, hvorhos Sagen, naar den appelleres, bliver forfulgt imod ham ved Overretten som en Justitsfag, med Udftigt for ham til, om han end vinder Fristielse, dog at faae sig paalagt betydelige Omkostninger til Actor og Defensor.